

Fylkesmannen i Troms og Finnmark

Deres ref

Vår ref

Dato

20/1226-8

4. januar 2021

Tolkning av begrepet "eier" i bestemmelsen om tillatelse til bruk av snøscooter til hytte

Vi viser til Fylkesmannens e-post 7. desember 2020 vedrørende tolkningen av begrepet "eier av hytte" i forskrift for bruk av motorkjøretøyer i utmark og på islagte vassdrag § 5 første ledd bokstav c. Fylkesmannen har spørsmål knyttet til departementets brev 26. november 2020 om tolkningen av denne bestemmelsen.

Til spørsmålet om alle som har eierandel i hytte kan søke om tillatelse etter nasjonal forskrift § 5 bokstav c: Ja, etter departementets syn er alle som har eierandel i en hytte berettiget til å søke. For å kunne søke etter denne bestemmelsen kreves etter ordlyden kun at man er "eier". I tilfeller hvor flere eier en hytte sammen er det ikke relevant hvorvidt disse er venner eller for eksempel fjern familie.

I tilfeller hvor en hytte eies av svært mange i fellesskap vil naturligvis dette medføre at veldig mange potensielt sett kan søke om tillatelse. Slik vi skriver i brevet 26. november 2020, må kommunen i sin avgjørelse av om den ønsker å gi en tillatelse og om hvilke vilkår som skal gjelde for tillatelsen, vurdere transportbehovet for eierne i sammenheng og forutsette at eierne samordner transportbehovet. Det er ikke slik at å være eier av en hytte utløser en rett til motorferdsel etter denne bestemmelsen. Kommunen må gjøre vurderinger i lys av den samlede belastningen motorferdsel kan medføre for natur, dyre- og friluftsliv i det aktuelle området. Det vil være opp til kommunens skjønn i det enkelte tilfelle om tillatelse skal gis, og i hvilket omfang, for eksempel hvor mange turer per sesong.

Dere beskriver et tilfelle, hvor en hytte eies av svært mange og det kjøres daglige turer opp og ned til hytta. Kommunen må kunne forsikre seg om at de tillatelser den gir er i henhold til

motorferdselregelverket. Det må da være en realitet i behovet for transport. I et slikt tilfelle som dere beskriver, hvor traseen blir benyttet som en slags snøscooterløype, kan man stille spørsmål ved vilkåret i § 5 c om at tillatelse bare kan gis til å frakte bagasje og utstyr, er oppfylt, og om omfanget av tillatelser er vurdert opp mot belastningen på dyre- og friluftslivet.

Til spørsmålet om hva slags dokumentasjon kommunen bør kreve for å regnes som eier av hytta, kan vi ikke se at dette er kommentert i forarbeidene e.l.l. Det er kommunens ansvar å forsikre seg om at vedkommende som søker om tillatelse, faktisk er eier.

Etter departementets oppfatning er det enklest for kommunen å kreve at eierforholdet må fremkomme av grunnboka. Grunnboka er det sentrale registeret ved avtaler om eiendom. Poenget med grunnboka er at man er legitimert som eier utad og derfor at avtaler er gyldige også overfor tredjemenn. Saksbehandlingen for kommunen vil da også være enklere all den tid man slipper å gå inn i konkrete avtaletolkninger om eierforhold, tidspunkt for overgang etc. Dersom eierforholdet må fremgå av grunnboka vil dette også redusere muligheten for å omgå regelverket. Det vil også være et insentiv for eierne til å formalisere eierforholdet, noe som nettopp særlig kan være nødvendig i tilfeller hvor svært mange eier sammen. Kommunene bør etter departementets syn bare unntaksvis akseptere eierforhold som ikke fremkommer av grunnboka. I tilfelle hvor det for eksempel legges frem en avtale mellom hjemmelshaver og søker bør denne også støttes av annen dokumentasjon, f.eks, fra skattemeldinger eller lignende, som kan bidra til å bekrefte at eierforholdet er en realitet.

Til spørsmålet om hva som skjer der eieren dør og grunnbokshjemmelen ennå ikke er rettet, er det etter vår oppfatning enklest for kommunen å forholde seg til grunnboka, men det er altså kommunen selv som må avgjøre hvordan den sørger for at tillatelsene den gir er i henhold til regelverket.

Med hilsen

Øivind Dannevig (e.f.)
avdelingsdirektør

Karin Maria Svånå
førstekonsulent

Dokumentet er elektronisk signert og har derfor ikke håndskrevne signaturer